

Els habitants de la ciutat transparent

A Claríssima, les persones eren transparents.

No només se'ls veien els ossos i el batec del cor. També es podien observar els pensaments: les mentides eren núvols grocs, la tristesa tenia forma de pluja interior i els records feliços nedaven com peixos de colors darrere les costelles.

Els habitants n'estaven orgullosos.

—Aquí ningú no pot amagar res —deien—. Per això som una ciutat honesta.

La Vera havia crescut sota aquella mirada constant. A l'escola, els professors veien quan no entenia una lliçó. Els amics sabien si una broma li havia fet mal. Els pares descobrien qualsevol secret abans que ella pogués decidir com explicar-lo.

Quan la Vera va fer tretze anys, una petita taca opaca li va aparèixer al canell.

La va cobrir amb una polsera.

La taca va créixer. Al cap d'una setmana li cobria el braç. Per sota, ningú no podia veure si estava nerviosa, contenta o enfadada.

El metge de Transparència Pública va examinar-la.

—És una opacitat espontània. Haurem d'eliminar-la abans no s'estengui.

—Em fa mal?

—No.

—Fa mal a algú?

—No exactament. Però impedeix que els altres et coneguin del tot.

La Vera va sortir de la consulta sense demanar hora per al tractament.

Amb el temps, la meitat del seu cos es va tornar opaca. Algunes persones desconfiaven d'ella. A les botigues, els vigilants la seguien. A classe, quan donava una resposta, els professors ja no podien veure si estava segura o improvisava.

Però la Vera també va descobrir una sensació nova: podia tenir una idea abans de defensar-la, una tristesa abans de compartir-la, un afecte abans de posar-li nom.

Un vespre va conèixer un grup que es reunia als soterranis de la ciutat. Portaven roba gruixuda, barrets, màscares o capes de pintura. Alguns eren transparents, però reclamaven el dret a no ser observats tota l'estona.

—No volem mentir —va dir l'Aurora, una dona gran que duia guants negres—. Volem poder decidir quan obrim una finestra.

Van proposar una nova norma: cap escola, empresa o oficina podria exigir transparència total. Les persones podrien cobrir-se i els pensaments no serien proves d'un delicte.

El Consell va reaccionar amb indignació.

—La foscor protegeix les mentides!

—I la transparència protegeix els judicis precipitats —va respondre la Vera.

Per demostrar-ho, va demanar als membres del Consell que expliquessin el significat de tot el que es veia dins seu. Un conseller tenia un núvol vermell al pit.

—Ràbia —va afirmar algú.

—És vergonya —va dir ell.

Una consellera mostrava un peix blau darrere els ulls.

—Un record trist.

—No. És la cançó que em cantava la meva mare.

Veure una cosa no significava comprendre-la.

El debat va durar mesos. Mentrestant, més habitants van començar a portar peces opaques: no per amagar malifetes, sinó per protegir un dol, preparar una sorpresa o descansar de les interpretacions alienes.

Finalment, Claríssima va aprovar el dret a la intimitat. També va mantenir lleis contra l'engany i mecanismes per exigir responsabilitats. Van descobrir que confiar no consistia a veure-ho tot, sinó a poder preguntar, escoltar i contrastar els actes.

La Vera no es va tornar completament opaca. El seu cos conservava zones transparents i zones que només ella podia veure.

Alguns dies portava els braços descoberts. D'altres, es posava un abric fins al coll.

Quan algú li preguntava què sentia, ja no mirava directament dins seu esperant trobar la resposta.

Esperava que ella decidís si volia explicar-la.